

Na zunanj se ne razlikuje ...

Tísoč ljudi lahko enako ravna in lahko dela podobna dela, kí so sí na zunanj celo tako zelo podobna, da jih ní moč razločiti, in

vendar je vsako, gledano po sebi, malce drugačno, saj izhajá iz različnih volj. S

svojím bližnjím, denímo, ravna pošteno in pravično marsikdo, le da eden to

počne zato, da bi bil videti pošten in pravičen, ker je to pač v prid njemu in

njegovi časti, drugi zavoljo sveta in dobička, tretji zavoljo nagrade in

zasluge, četrti zavoljo prijateljstva,

peti zaradi strahu pred zakonom in zgubo ugleda ali zaposlitve, šestí zato, da bi koga zase pridobil, pa četudi nima

prav, sedmí zato, da bi sleparil, in tako naprej, vsak iz svojega nagiba. V vseh teh primerih pa so dejanja, čeravno se na zunanj

zde dobra, saj je dobro, če z bližnjím ravnamo pošteno in pravično, vseeno slaba, saj niso storjena zavoljo poštenosti in

pravičnosti same in iz ljubezni do njíju, temveč iz ljubezni do sebe in do sveta.

Ta dejanja se na zunanj ne ločijo od dejanj, kí jí store tístí, kí s svojím bližnjím ravnajo pošteno in

pravično zato, ker ljubíjo vse, kar je pošteno in pravično. Nekaterí

od teh ravnajo tako iz resnice vere ali iz ubogljivosti, saj tako zapoveduje

Beseda; nekaterí iz dobrotne ljubezni do bližnjega, saj

imajo pred očmi njegovo dobro; nekaterí iz ljubezni do Gospoda, saj meníjo, da je treba dobro delati zavoljo dobrega samega,

kakor je treba pošteno in pravično ravnati zavoljo poštenja in

pravičnosti samih; in to dvoje ljubijo zato, ker izhaja od Gospoda in ker je v njiju Božje, ki izvira iz Gospoda, in ker sta potemtakem po svojem bistvu tudi sama božje. Dela in dejanja takih so notranje dobra, zato so dobra tudi na zunan. Kajti, kot je bilo že prej rečeno, so dela ali dejanja natanko takšna, kakršna sta volja in mišljenje, iz katerih izhajajo, saj brez volje in mišljenja sploh niso dela in dejanja, temveč mrtvi gibi. Vse to torej potrjuje tisto, kar je v Besedi mišljeno z dejanji in deli.

vedeti je tudi treba, da je prav volja tisto, kar dela človeka, medtem ko ga misli delajo le toliko, kolikor izhajajo iz njegove volje; dejanja in dela pa izhajajo iz obojega. Ali, kar je eno in isto, ljubezen je tisto, kar dela človeka, vera pa le toliko, kolikor izhaja iz ljubezni; dejanja in dela pa izhajajo iz obojega. Zato sta volja oziroma ljubezen človek sam, zakaj vse,

kar iz nečesa izhaja, pripada tistemu, iz česar izhaja. In kar izhaja, pride na dan in se pokaže v primerni obliki, da je zaznavno in vidno očem. Iz tega se torej lepo vidi, kaj je vera, če je ločena od ljubezni, namreč, da sploh ni vera, temveč zgolj znanje, ki pa v sebi nima duhovnega življenja. In iz tega se lepo vidi tudi, kaj je dejanje ali delo brez ljubezni, namreč, da ni dejanje ali delo življenja, temveč dejanje ali delo smrti, ki si videz življenja nadeva iz zle ljubezni in lažne vere. Prav to navidezno življenje pa je tisto, čemur se pravi duhovna smrt.

Da ni tako težko živeti nebeškega življenja, kot nekateri menijo, se torej vidi že po tem, da človeku, kadar se znajde pred nečim, kar ga mika in za kar ve, da je

nepošteno in nepravilno, ni treba drugega, kot da si dopove, da tega pač ne sme storiti, ker je nasprotno božjim predpisom. Če se človek navadi takšnega mišljenja in se s svojim ravnanjem v njem utrdi, se polagoma pripoji nebesom. In ko se pripoji nebesom, se mu odpro višja območja duha. In ko se mu ta odpro, uzre vse, kar je nepoštenega in nepravilnega, in ker vse to lahko vidi, vse to lahko tudi prežene, saj se da zlo odgnati šele tedaj, ko ga ugledamo. V to stanje pa lahko človek pride, ker je svoboden, kajti ali ni vsakomur dana svoboda, da tako misli? In ko napravi prve korake, Gospod poskrbi zanj in mu pomaga, da ne le ugleda in prepozna zlo, temveč se tudi upre svojí želji, da bi ga počel, in se nazadnje povsem odvrne od njega. To tudi pomenijo Gospodove besede: ...kajti moj jarem je znosen in moje breme je lahko.

